

nogen Side har kunnet anvise en anden og bedre Vej, og vi have ventet længe. Da vi imidlertid saa, at der ikke fra nogen Side kom Forslag i den Retning, da det var paa høje Tid, og der maatte handles nu, hvis der ikke skal foretages Folketingsvalg paa et uretfærdigt og ugrundlovs-mæssigt Grundlag, maa vi tage Initiativet. Det have vi gjort, og jeg skal meget anbefale det høje Tings Flertal at slutte sig til vort Forslag. Noget vil maaske afhænge af Regeringen, men jeg haaber paa Tilslutning fra Regeringen, fordi den ogsaa maa være interesseret deri. Jeg vil endvidere sige, at selve dette Ting rent bortset fra Regeringens Stilling i højeste Grad er interesseret i, at dette Ting bliver et virkeligt Folketing, et Spejlbillede af den danske Befolkning. Det er i og for sig en Sag, hvor dette Ting er suverænt, det er et Folketingsspørgsmaal, her er Tale om. Vil dette Ting være en virkelig Folketingsrepræsentation for den danske Befolkning, et Spejlbillede af det danske Folk, vedtages det foreliggende Forslag, og saa ville vi til Efteraaret staa saadan, at jeg ikke kan tænke mig hverken Regeringen eller Landstinget modsætte sig et Ønske, en bestemt udtalt Villie i dette Ting om i Overensstemmelse med Grundloven at have et virkeligt Folketing, et virkeligt Udtryk for den lige og almindelige Valgret, som Grundloven har indført her i Landet.

Formanden: Jeg skal, da Tiden er saa langt fremrykket, udsætte Mødet. Det optages igen i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. Kl. 4,5'.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne indledede sin Anbefaling af Forslaget med en Beklagelse over det sene Tidspunkt, hvorpaa Forslaget kommer til Behandling. Jeg kan ikke tillægge denne Beklagelse stor Vægt, da han selv indrømmede, at der var Tid nok for Folketinget til at vedtage et saadant Forslag; om Folketinget vilde, kunde det let naas endnu. Naar det let kan naas, er der jo ikke noget at beklage sig over. Jeg kan imidlertid ikke tilraade Folketinget at vedtage et Forslag som det, der her foreligger. Først fordi Forslaget i og for sig ikke er noget Tillidsvotum til Ministeriet — selvfølgelig, parlamentariske Kommissioner nedsættes jo af et Ting, naar Tinget ikke mener at kunne overlade Undersøgelsen og Ledelsen af det vedkommende Spørgsmaal til Regeringen, men selv maa tage det i sin Haand. Men dernæst kan jeg ikke anbefale Forslaget, fordi jeg finder det i og for sig meget upraktisk; det vil ikke føre til noget. Det Spørgsmaal, som her skal løses, Fordelingen af Valgkredse, kan neppe finde Sted uden en virkelig Forhandling paa Rigsdagen, hvor samtlige Repræsentanter ville komme til at tage Del i Forhandlingen og afgive deres Erklæring om, hvorledes Grænserne for Kredse skulle være. Det er en Misforstaaelse, hvis man tror, at Folketingskredsene skulle være matematisk lige store i Henseende til Folketal. Noget saadant foreskriver Grundloven slet ikke; der er ikke noget Grundlovsbud, der siger, at alle Folketingskredsene skulle være akkurat lige store og indeholde 16,000 Indbyggere. Saaledes har heller aldrig Opfattelsen været hidtil. Det, der siges i Grundloven, er en Regel for, hvor mange Kredse vi skulle have. Naar vi komme til Fordelingen derimod, maa man tage forskellige Hensyn; foruden de almindelige retfærdige Hensyn til Repræsentationen maa der ogsaa tages geografiske Hensyn. Det har der altid været Enighed om paa Rigsdagen, og derfor er det nødvendigt, naar Fordelingen skal finde Sted, at hele Rigsdagen kommer til at tale med derom. Jeg tror derfor, at det Forarbejde, en saadan Kommission kunde gøre, slet ikke vilde vise sig praktisk. Almindelige Forslagsstillere kunde for saa vidt lige saa godt komme med Forarbejderne her til Tinget, og dette kunde da give sig i Lag med Ordningen